

Trauma

Trauma

Romy Verbruggen

Copyright © 2026 Romy Verbruggen

Trauma

Romy Verbruggen

Editie 1

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Het geluid van de motor is het laatste normale geluid dat Ceejay zich herinnert.

Niet het geluid daarna. Niet het knallen, het schuren van metaal over asfalt, het gillen dat later bleek uit haar eigen keel te komen. Maar dát geluid — het diepe, gelijkmatige gebrom van de motor onder haar, de trilling die door haar dijen omhoog kroop, het gevoel van haar armen om het middel van haar vader. Dát geluid hoort ze soms nog, midden in de nacht, wanneer ze half slaapt en half wakker is, en heel even denkt dat ze terug is. Dat ze zeventien is, dat de zon op haar gezicht schijnt, dat haar vader iets roept wat wegwaait in de wind voordat het haar oren bereikt.

Ze was zeventien toen het gebeurde. Nu is ze tweeëntwintig. Vijf jaar. Bijna een derde van haar leven geleden, en toch voelt het soms alsof het gisteren was, alsof de tijd ertussen een dun laagje ijs is dat op elk moment kan breken.

Vandaag is zo'n dag dat het ijs kraakt.

Het begon met niets bijzonders. Een zaterdagochtend, drie jaar geleden — Ceejay was toen negentien, haar vader drieënveertig — en de lucht boven hun stad was van dat felle, harde blauw dat je alleen in de vroege herfst krijgt. Matthew had die ochtend koffie gezet zoals hij altijd deed, te sterk, met te veel suiker, en hij had gefloten terwijl hij het deed. Een oud liedje, iets van vroeger, iets wat Ceejay niet kon thuisbrengen maar wat ze inmiddels op haar eigen manier had leren herkennen: het geluid van haar vader die gelukkig was.

“Ga je mee?” had hij gevraagd, terwijl hij zijn helm van de haak in de gang pakte. “Mooi weer om te rijden.”

Ceejay had geaarzeld. Ze had die dag met vriendinnen afgesproken, iets onbenulligs, winkelen misschien, ze weet het niet eens meer precies. Wat ze zich wel herinnert is de blik in de ogen van haar vader toen ze zei dat ze mee zou gaan — die blik van pure, onbevangen blijdschap, alsof er niets fijners bestond dan zijn dochter achterop zijn motor.

“Een halfuurtje maar,” had hij gezegd. “Over de heuvels, en dan koffie ergens onderweg.”

Ze denkt nog vaak aan dat halfuurtje. Aan hoe klein het was. Hoe onbeduidend het had moeten zijn — een ritje, een kopje koffie, terug naar huis. Hoe het in plaats daarvan het laatste halfuur werd waarin haar wereld nog heel was.

De weg die ze namen kronkelde langs de rand van de heuvels, met aan de ene kant een laag muurtje en aan de andere kant een glooiing die afliep naar een weiland. Ceejay had haar armen om het middel van haar vader geslagen, haar wang tegen zijn rug gelegd, en de wind had door de losse plukken haar onder haar helm getrokken. Ze herinnert zich dat ze gelukkig was. Dat is misschien wel het wreedste van alles — dat ze, in de laatste seconden voordat alles kapotging, gelukkig was.

Ze weet niet meer precies hoe het begon. Er zijn dingen die haar geheugen heeft vastgehouden met een wreedheid die bijna klinisch is — de kleur van de auto die tegenover hen de bocht uit kwam, veel te snel, veel te ver over de middenlijn; het geluid van haar vaders stem, iets tussen een schreeuw en een instructie, misschien probeerde hij haar nog te waarschuwen, misschien probeerde hij alleen nog maar uit te wijken. En dan andere dingen die volledig zijn weggevaagd — hoe ze precies viel, hoeveel seconden er voorbijgingen tussen het moment van de klap en het moment dat ze weer wist wie ze was.

Wat ze wél weet, wat ze nooit meer kwijt zal raken, is het beeld van haar vader die van de motor werd geslingerd. Hoe zijn lichaam door de lucht bewoog op een manier waarop een lichaam niet hoort te bewegen. Hoe hij op het asfalt terechtkwam, een paar meter verderop, en hoe stil hij daar lag.

Ze had zelf ook geraakt, geschaafd, een gebroken pols en een hersenschudding, maar dat interesseerde haar op dat moment helemaal niet. Ze was over het asfalt gekropen — ze weet nog dat het pijn deed, dat haar handen bloedden, maar de pijn voelde ver weg, alsof die van iemand anders was — en ze was naast haar vader gaan zitten, en ze had zijn naam geroepen. Steeds opnieuw. Papa. Papa. Papa.

Hij had nog even naar haar gekeken. Dat is het detail dat haar het meest achtervolgt, meer dan het bloed, meer dan de stilte die volgde. Dat hij, in die laatste seconden, zijn ogen naar haar toe had gedraaid, en dat er in die blik iets had gezeten wat leek op geruststelling. Alsof hij, zelfs toen, zelfs stervend, meer bezig was met haar angst dan met zijn eigen pijn.

“Het is goed,” had hij gefluisterd, of misschien had ze zich dat ingebeeld, misschien had ze het zo hard nodig gehad om het te horen dat haar brein het voor haar had verzonnen. “Het is goed, Cee.”

En toen was hij weg.

De artsen zeiden later dat hij waarschijnlijk op slag dood was, of in ieder geval binnen enkele seconden. Dat hij geen pijn had gevoeld, geen tijd had gehad om bang te zijn. Ceejay weet niet of ze dat moet geloven. Ze weet niet of het uitmaakt. Wat ze wél weet is dat zij daar heeft gezeten, op dat stuk asfalt, met haar vaders hoofd in haar schoot, tot de ambulance kwam — en dat niemand haar heeft kunnen vertellen hoe lang dat was. Vijf minuten. Twintig. Een uur. De tijd had voor haar op die dag opgehouden normaal te functioneren, en soms heeft ze het gevoel dat die klok nooit meer helemaal goed is gaan lopen.

Vandaag, drie jaar later, zit Ceejay in de bus naar haar werk wanneer ze een motor hoort.

Het is geen bijzondere motor. Waarschijnlijk een of andere jongen op weg naar zijn werk of school, ergens twee straten verderop, het geluid draagt ver in de vroege ochtendstilte. Maar het is genoeg. Het is altijd genoeg.

Haar lichaam reageert voordat haar hoofd er iets van begrijpt. Haar handen beginnen te trillen, eerst licht, dan heviger, tot ze ze onder haar dijen moet duwen om ze stil te krijgen. Haar ademhaling versnelt, wordt hoog en oppervlakkig, alsof haar longen zijn vergeten hoe ze lucht moeten vasthouden. Er verschijnt een smaak in haar mond, metaalachtig, bijna alsof ze weer dat bloed proeft dat ze die dag op haar lippen had gehad, ook al weet ze dat dat onmogelijk is, dat het gewoon haar brein is dat de herinnering compleet probeert te maken.

De bus rijdt door. De wereld om haar heen — de andere passagiers, de reclames aan de wand, het gedempte geroezemoes van gesprekken — blijft gewoon bestaan, onaangedaan, terwijl Ceejay vanbinnen uit elkaar valt.

Ze duwt haar nagels in haar handpalm. Een truc die haar therapeut haar heeft geleerd, jaren geleden, in de maanden na het ongeluk toen ze nog wekelijks ging. Focus op iets tastbaars. Vijf dingen die je ziet. Vier dingen die je hoort. Drie dingen die je kunt aanraken. Ze ziet: de gele stang boven haar hoofd. Het raam, beslagen aan de randen. De schoenen van de man tegenover haar, bruin, met veters die niet helemaal gelijk zijn dichtgestrikt. Haar eigen handen, wit rond de knokkels. De weerspiegeling van zichzelf in het glas, bleker dan normaal.

Ze hoort: het geronk van de bus. Een gesprek in een taal die ze niet verstaat, twee tafels verderop. Het piepen van de deuren bij elke halte. Haar eigen hartslag, veel te hard, veel te snel, in haar oren. Langzaam, langzaam, komt haar ademhaling weer een beetje tot bedaren. Het is niet weg — het zit nog steeds daar, ergens onder haar ribben, wachtend om weer naar boven te komen bij het

volgende geluid, de volgende geur, de volgende herinnering die zonder waarschuwing opduikt — maar ze kan tenminste weer normaal ademen. Ze kan tenminste doen alsof ze de vrouw is die de andere passagiers zien: een tweeëntwintigjarige op weg naar haar werk, niets bijzonders aan de hand.

Niemand weet wat er in haar omgaat. Dat is misschien het moeilijkste van dit alles — hoe onzichtbaar het is. Hoe je naast iemand kunt zitten die vanbinnen instort, en er niets van kunt merken, omdat die persoon geleerd heeft om haar gezicht in de plooi te houden, om haar handen stil te houden, om te ademen alsof er niets aan de hand is.

Ceejay is daar heel goed in geworden. Ze moet wel.

Wanneer de bus stopt bij haar halte, stapt ze uit met knikkende benen. De lucht buiten is koud, en ze is dankbaar voor de kou, voor het gevoel dat het op haar huid geeft, iets wat haar even helemaal in het heden trekt. Ze loopt de laatste paar honderd meter naar haar werk, langzaam, met haar armen om zichzelf heen geslagen alsof ze zichzelf bij elkaar moet houden.

Ze denkt aan haar vader. Ze denkt altijd aan haar vader, op dagen zoals deze, maar vandaag is het scherper dan normaal, alsof de herinnering een rand heeft die in haar huid snijdt. Ze denkt aan zijn lach, die luid was en een beetje te veel, aan hoe hij altijd te veel suiker in zijn koffie deed, aan hoe hij haar naam nooit gewoon zei maar altijd 'Cee' noemde, met die zachte klank die alleen hij kon geven.

Ze denkt aan wat hij zou zeggen als hij haar nu kon zien. Trillend bij een bushalte om een motor die niet eens van hem was. Ze denkt dat hij verdrietig zou zijn. Niet boos, nooit boos — daar was hij nooit goed in, boos worden op haar — maar verdrietig, op die stille manier die hij had wanneer hij zag dat iets haar pijn deed.

‘Het is goed, Cee,’ had hij gezegd. De laatste woorden die ze ooit van hem hoorde.

Ze zou willen dat het waar was. Ze zou willen dat het, op een dag, ook echt goed zou zijn.

Maar vandaag, met haar handen nog steeds lichtjes trillend en het beeld van zijn lichaam in de lucht dat nog achter haar ogen brandt, voelt ‘goed’ als iets wat ontzettend ver weg is. Iets wat voor andere mensen is weggelegd. Mensen die geen vader hebben zien sterven op het asfalt. Mensen die niet drie jaar lang elke motor, elk hard geluid, elke onverwachte beweging op straat hebben moeten doorstaan als een mini-versie van diezelfde dag, telkens opnieuw. Ze duwt de deur van haar werk open. Ademt diep in. Zet haar gezicht in de plooi.

En loopt naar binnen, alsof er niets aan de hand is.

Hoofdstuk 2

Het huis rook nog naar hem, de eerste weken.

Dat was het vreemdste van alles, vond Ceejay. Dat een mens kon verdwijnen — volledig, definitief, voorgoed — en dat zijn geur toch nog dagenlang in de gordijnen kon hangen. De lucht van zijn aftershave, iets houtachtigs met een vleugje citrus, zat nog in zijn jas die aan de kapstok hing. Zijn koffiemok, met de afgebladderde tekst **WERELDS BESTE PAPA** die ze hem ooit met kerst had gegeven toen ze twaalf was, stond nog op het aanrecht, half gevuld met koffie die nooit was opgedronken.

Niemand had het lef gehad om die mok weg te halen. Weken bleef hij daar staan, de koffie eerst nog vloeibaar, dan met een dun laagje schimmel, tot Ceejay op een avond, alleen in de keuken, hem eindelijk oppakte. Ze had hem niet weggegooid. Ze had hem gewassen, voorzichtig, met haar handen die trilden zo hevig dat ze bang was hem te laten vallen, en toen had ze hem teruggezet op precies dezelfde plek. Leeg. Schoon. Wachtend op niemand.

Haar moeder — Ingrid — was in die eerste weken nauwelijks meer een moeder. Ze was een schaduw die door het huis bewoog, die soms uren op de bank zat zonder de tv aan te zetten, gewoon starend naar een punt op de muur dat niemand anders kon zien. Er waren dagen dat Ceejay haar moeder eten moest brengen, een boterham op een bordje, omdat ze anders vergat te eten. Er waren nachten dat ze haar moeder hoorde huilen door de muur, dat stille, verstikte soort huilen waarbij iemand probeert zichzelf niet te laten horen, en dat vond Ceejay nog erger dan hardop huilen zou zijn geweest. Het geluid van iemand die zichzelf probeert te beschermen tegen de wetenschap dat er iemand anders is die het zou kunnen horen.

Ceejay was zeventien. Ze had geen idee hoe je een moeder moest zijn voor je eigen moeder, maar op de een of andere manier werd

dat toch van haar verwacht, in die weken. Niet met woorden — niemand zei het hardop — maar in de manier waarop de stiltes vielen, in de manier waarop haar moeder soms naar haar keek alsof Ceejay de enige was die nog wist hoe je überhaupt een dag moest doorkomen.

Ze deed het. Ze zette de was aan. Ze zorgde dat er brood in huis was. Ze beantwoordde de telefoon wanneer familie belde, met een stem die vlak en beheerst klonk, en legde dan op en liep naar de wc en huilde daar, met haar hand tegen haar mond gedrukt, tot ze weer normaal kon ademen en weer naar beneden kon gaan alsof er niets was gebeurd.

Niemand vroeg hoe het met haar ging. Dat is iets wat Ceejay pas jaren later ten volle zou beseffen — hoe volledig ze in die periode onzichtbaar was geworden, hoe iedereen om haar heen ervan uitging dat zij, als tiener, veerkrachtiger was, sneller zou herstellen, minder diep zou voelen dan een volwassen weduwe. Alsof verdriet zich aan een leeftijd hield. Alsof een lichaam van zeventien jaar minder ruimte had voor rouw dan een lichaam van veertig.

Ze had het zelf ook zo behandeld, in het begin. Ze had gedacht: mama heeft haar man verloren, ik heb 'alleen maar' mijn vader verloren, dat is minder erg, ik moet sterk zijn. Ze had dat idee vastgehouden als een reddingsboei, iets om zich aan vast te klampen zodat ze niet compleet zou wegzinken — en het had haar bijna verscheurd, dat idee, omdat het haar dwong om al het verdriet dat ze voelde weg te stoppen, diep, dieper, tot het ergens onder haar ribben ging zitten en daar bleef, wachtend.

Ze herinnert zich een avond, misschien drie weken na de begrafenis, dat ze op haar kamer zat met de deur op slot en met haar vaders oude sweater tegen haar borst gedrukt, de sweater die nog naar hem rook, en dat ze zichzelf letterlijk hoorde denken: *ik mag dit niet voelen. Ik moet sterk zijn voor mama.* En hoe ze die gedachte vasthield tot ze bijna stikte, tot haar borstkas zo strak aanvoelde dat ademen pijn deed, en hoe ze uiteindelijk, alleen, met niemand die het kon horen, in die sweater had gehuild op een manier die ze

nooit eerder had gehuild. Een soort geluid dat niet eens meer op huilen leek. Meer op iets dat uit haar werd gerukt.

Dat was de eerste keer dat ze begreep dat rouw geen rechte lijn is. Dat het geen fases zijn die je een voor een doorloopt en dan bent-verwerkt. Het was — het is nog steeds — iets dat in golven komt, onvoorspelbaar, dat je kan overvallen op een doordeweekse dinsdagmiddag terwijl je een boodschappenlijstje schrijft, net zo goed als op een verjaardag of een gedenkdag.

De begrafenis zelf herinnert ze zich in flarden. Ze weet dat de kerk vol zat — haar vader was geliefd, had veel vrienden gemaakt in zijn jaren als vrachtwagenchauffeur, mensen van zijn werk die ze nog nooit had ontmoet kwamen langs om haar de hand te schudden en te zeggen hoe goed hij was, hoe hard hij werkte, hoe trots hij altijd over haar sprak. Ze weet dat er een foto van hem stond, een foto van hem op zijn motor, lachend, zijn helm onder zijn arm, genomen op een zomerdag een paar jaar eerder. Ze weet dat ze naar die foto heeft gekeken tijdens de hele dienst, dat ze haar ogen er niet vanaf kon houden, alsof ze bang was dat als ze wegkeek, ze hem voorgoed zou verliezen, alsof haar blik op die foto de enige draad was die hem nog aan de wereld verbond.

Wat ze zich niet herinnert, wat compleet is weggefallen, is wat er precies werd gezegd tijdens de toespraken. Ze weet dat er gesproken is. Ze weet dat mensen huilden, dat er op een gegeven moment gelach klonk — iemand had een grap verteld, een herinnering aan iets wat haar vader ooit had gedaan, iets typisch Matthew-achtigs — maar de woorden zelf zijn weg. Haar brein had, op de een of andere manier, besloten dat ze die dag niet kon dragen, en had grote stukken ervan gewoon niet opgeslagen. Soms is ze daar dankbaar voor. Soms zou ze er alles voor geven om het terug te hebben.

